

DORURI...(Măicuței mele)

Danab

Ți-aș împleti din albăstrele,
Din flori de aur, flori de tei,
Cununa lacrimilor grele
Ce curg mereu din ochii mei,
Ți-aș împleti-n suspin de stele
Doar o cunun-atât aș vrea...
S-așez pe fruntea mamei mele...
Să-i spun: ce dor mi-a fost de ea!

Ți-aș împleti cu doruri multe
Cununi de lauri și iubiri...
Ți-aș împleti.. dar oare unde
Măicuță, caldele-ți priviri,
Să le mai văd,să strâng în suflet
Mireasma vorbelor cu tâlc..
Mult îmi lipsești măicuță dragă
Și-n suflet.. multe doruri, strâng,

Îți caut astăzi iar privirea
Cea blândă când mă dojeneai,
Cât mi-aș dori să simt iubirea
Și plânsul tău din dulce grai...
Cât aș dori să fii cu mine
Să-ți spun așa, ca altădat:
"-Măicuță-n brațul tău mă țin...
Și vezi? Păpușa -mi s-a stricat!"

Mi-ai fost un munte de speranță
Și de credință, ne-ncetat...
Ce mult doream din astă viață
Să nu fi plecat.. niciodată!
Să-ți prețuiesc mai mult iubirea
Strânsă în sufletul, curat
Și nu doar când nemărginirea
Tăcând, la ea te-ar fi luat...

Nici curtea unde-am stat odată
Nu-și are voiciunea ei...
Iar scârțâitul de la poartă
Îmi lasă rouă-n ochii mei...
S-au pustiit în juru-mi toate
Și sufletu-mi parcă-i pustiit,
De când, spre o altă Cetate

Tu ai plecat... și parcă viu,

N-a mai rămas nimic din cele

Ce ai lăsat tu pe pământ...

Și-mi cad în pumni lacrimi de stele...

Și plâng și eu cu ele-n rând..

21.09.2015

Daniela Banita